

MADAME MACBETH

AF HR. VAGNER

Madame Macbeth

et scenarium af hr. Vagner
til Fastaval 98

Redigering: Nicholas Demidoff

Tak til: Kasper Nørholm og William Shakespeare

© *Hr. Vagner* 1998

Dedikeret til
Asta

OM SCENARIET

Scenariet foregår i maj 1891, og stedet er Paris. Der kræves ikke fra spillederen noget indgående kendskab til tidsperioden eller byen, men det siger sig selv, at jo mere bekendt han/hun er med ovennævnte, desto mere nuanceret kan han/hun lave sin kulisse.

I 1870 led Napoleon III et sviende nederlag til Bismarck og blev taget til fange. Herefter udråbtes den tredje republik. 1890'erne er højdepunktet af denne periode (som varer helt til 1940), med stor fremgang politisk såvel som kulturelt. Det parisiske borgerskab spenderer utrolige formuer på kunst i mange former, og den pågældende periode kommer til at gå under navnet "Belle époque" – den smukke æra.

Det er Toulouse-Lautrecs og de Maupassants Paris. Eiffel-tårnet er kun to år gammelt, og den første Métro-station er lige åbnet.

Paris er en pragtfuld storslået metropol, af mange kendt som Europas smukkeste. Pariserne tilbyder nærmest smukke ting og bruger megen tid og energi på selv at være smukke. Men under den elegante overflade lurer intrigen – frygten for tidens tand, dekadence og forfald gør det parisiske borgerskab til et yderst intrigant folkefærd, og scenariets spillere er ingen undtagelse.

Scenariets opbygning

Scenariet er bygget op som et drama i fem akter, og handlingen strækker sig over fem dage. Mandag er således akt I, tirsdag akt II, og så videre frem til fredag, der som akt V er scenariets finale. Der er tilmålt hver akt ca. én times spilletid, således at der er en reservetime til gennemlæsning af karakterer, kioskpause samt eventuelle udvidelser af enkelte scener. Det er naturligvis i sidste ende op til spillederen, om det skal forholde sig som foreslået i aftenens forestilling.

Hver akt er delt op i to dele, dag og aften, som er programlagt. Mellem disse to dele kan der indskydes en mellemperiode, hvor de enkelte ægtepar har mulighed for at være alene. Dette styres af spillederen. De programlagte arrangementer er tænkt som udgangspunkt samt dominerende kulisse, men der kan afviges fra programmet efter forgodtbefindende. Jeg tænker ikke, at der vil opstå problemer i den retning, da det vil være i hver spillers egen interesse at deltage i programmet.

Spilpersonerne

Scenariet er for seks spillere/spilpersoner. Disse spilpersoner udgør tre ægtepar (et af de tre par er kun forlovede, men vil af praktiske hensyn blive omtalt som et ægtepar fremover), som alle har det samme mål: at lægge beslag på rollen som Lady Macbeth i Le Théâtre des Innocents' næste opførelse af Shakespeares mesterværk "Macbeth".

Spilpersonerne har endvidere – og på trods af meget forskellige forudsætninger – det til fælles, at de praktisk talt ikke skyr nogle midler for at nå deres mål. Kort fortalt så ønsker hver af de tre hustruer, at hendes egen indflydelsesrige ægtemand skal skaffe netop hende den eftertragtede rolle. Kun én af dem kan naturligvis få rollen.

Det bærende element i scenariet er således det indbyrdes spil mellem spilpersonerne. Det medfører to ting: For det første at spillederen bør studere spilpersonerne meget nøje, da de ubetinget er den vigtigste del af scenariet, og for det andet at resten af scenariet først og fremmest er tænkt som en kulisse, der ikke fylder meget på skrift. Vær forberedt på, at kun de mest nødvendige oplysninger

findes i teksten, da essensen ikke skal (og i øvrigt aldrig bør) findes her.

De tre par har en række lighedspunkter, men er også meget forskellige. Der er det helt unge par med den smukke, men onde kvinde og den lige så smukke, men håbløst forelskede mand. Der er det midaldrende par, hvor parterne er åndeligt ligeværdige og holder hinanden i skak med små spil. Og til sidst er der det ældre ægtepar med den dekadente/udbrændte diva, hvis formue er det eneste, der holder på den lidt kyniske og omsorgsløse ægtemand.

Målet er, som nævnt, det samme for dem alle; forudsætningerne er forskellige, og midlerne til at nå målet er op til spillerne.

Intrigekort

I kampen om teaterrollen forventes spilpersonerne at tage alle tænkelige midler i brug. De er alle medlemmer af det parisiske society, og her sladres der meget. Det er med andre ord meget sandsynligt, at spilpersonerne fra tid til anden – alene eller nogle stykker sammen – overhører nogle rygter. Det kan være historier, der går om dem selv, om andre spilpersoner eller bipersoner, men det vigtigste er, at sådanne rygter kan bruges til at true eller afpresse med i kampen om rollen.

Denne sladder kan høres overalt, hvor der er mennesker, men nogle steder er naturligvis bedre kilder end andre. Her kommer intrigekortene ind i billedet.

Et intrigekort er et lille stykke papir med en eller flere informationer, som spillederen kan give til en spiller, såfremt han vurderer, at den pågældendes spilperson har befundet sig i en situation, som retfærdiggør det. Det kan f.eks. være, hvis den pågældende spilperson har tilbragt et stykke tid på en café eller har snuset lidt rundt for sig selv i Moulin Rouge eller på kunstudstillingen. Spillederen bør gøre opmærksom på muligheden for at opsnuse information på denne måde forholdsvis hurtigt i scenariet, men samtidig sørge for ikke at være for rundhåndet med den.

Når et intrigekort er blevet læst, gives det tilbage til spillederen; andre spilpersoner kunne jo overhøre den samme sladderhistorie senere (eller samtidig), og husk på, at ikke al sladder er det rene løgn.

Genfærd

Som allerede antydnet kan bølgerne komme til at gå højt spilpersonerne imellem, og det kan ikke udelukkes, at de vil slå hinanden ihjel. Spillederen bør ikke opfordre til dette, men skal heller ikke forhindre det. Her kommer genfærdene ind i billedet.

Bliver en spilperson dræbt i løbet af scenariet, kan den pågældende vælge at forlade spillet, men også at fortsætte som genfærd! Vælger en spiller det sidste, er der nærmest pligt til at gøre den afdødes genkomst så teatralisk som muligt. Et genfærds rolle i scenariet vil først og fremmest bestå i at være så meget til besvær for sin morder som muligt, samt naturligvis at forfølge den oprindelige plan, såfremt afdøde er/var en af ægtemændene.

Som genfærd kan man kun vise sig for sin morder og sin ægtefælle. Det kan man gøre både om natten og om dagen, men ønsker man at tale, kan dette kun gøres efter mørkets frembrud. Det er op til den enkelte spilleleder at afstikke grænser for, hvad et genfærd kan gøre.

Genfærd har adgang til al sladder og ved, hvilke historier der er sande og falske. Om genfærd har adgang til andre spilpersoners karakterark, er op til spillederen i den enkelte situation.

Det anbefales, at ingen spilpersoner dør i løbet af scenariets første to timer – medmindre, naturligvis, at en oplagt situation byder sig.

HANDLINGEN (AKT 1-5)

Hver akt er delt op i to scener – en dag og en aften. Mellem disse scener kan spillederen indskyde en mellemscene, hvis han/hun skønner, at der er behov for det, eller hvis spillerne beder om det.

I tillid til at spillederen selv er i stand til at beskrive ting som personers udseende samt deres præcise udtalelser og handlinger, vil akterne kun indeholde retningslinier samt de mest basale fakta – dikteret rollespil er en selvmodsigelse og som regel spild af tid!

Akt 1

*What bloody man is that?
He can report
As seemeth by his plight, of the revolt
The newest state.*
– “Macbeth”, Act I scene 2.

Mandag dag

Rollen som Lady Macbeth slås op. Til stede er de tre ægtemænd samt instruktøren på “Macbeth”, monsieur Sulpice.

Le Théâtre des Innocents er et stort og fornemt gammelt teater. Beskriv det, som du forestiller dig, at det ser ud, med loger, lysekroner osv. Teateret ligger på Place Paul-Claudé i en bydel, som hedder St.-Germain-des-Prés, et kvarter på venstre side af Seinen (den flod som deler Paris i to), som er fyldt med caféer og restauranter. Det er et kvarter, som er populært blandt rige unge, samt dem som gerne vil være unge med de unge. Det er mere smart end mondant.

Teatret ejes af Monsieur Lefèvre, som er en ældre velhaver. Den daglige ledelse varetages af de tre ægtemænd, der alle har teatret som en slags hobby for at få tiden til at gå med noget, som i det mindste lyder lidt fornuftigt.

Det er hensigten, at de tre ægtemænd i denne scene skal rystes lidt sammen. De kender hinanden og er endda forholdsvis gode venner. De kender ikke på dette tidspunkt til deres respektive hustruers ønsker. Instruktøren fortæller dem, at kun én rolle mangler at blive besat i den næste store opførelse af Shakespeares “Macbeth”, nemlig rollen som Lady Macbeth. Når den er blevet besat, kan arbejdet gå i gang, og det haster. Han minder desuden de tre om, at de har en aftale med monsieur Lefèvre samme aften om – sammen med deres ægtefæller – at overvære cabareten i Moulin Rouge på Montmartre.

Mens de tre mænd er på arbejde, er kvinderne også sammen. Om de er i parken, en tesalon eller andetsteds, er ligegyldigt, det vigtigste er, at de hører rygtet om, at Le Théâtre des Innocents søger en skuespillerinde til en hovedrolle.

Herefter kan der passende være et mellemspil, hvor ægteparrene kan være lidt alene. Det er absolut essentielt for scenariet, at den grundlæggende situation ligger fast i løbet af første akt: Hver hustru vil have sin mand til at skaffe sig rollen som Lady Macbeth, koste hvad det vil.

Dette mellemspil er oplagt til at få situationen på plads i. Sker det, kan fronterne nemlig så småt

trækkes op i Moulin Rouge om aftenen. Sker det ikke, skal det ske mandag aften.

Mandag aften

Bal i Moulin Rouge. Til stede er alle spilpersoner, monsieur Sulpice, monsieur Lefèvre samt en masse dansepigler og andre festende parisere.

Moulin Rouge er et stort forlystelsesetablissement på Montmartre, hvor der hver aften er bal, cabaret og anden underholdning i de store, prægtige sale. Det er et livligt sted, hvor cognac og absinth skylles ned med store mængder champagne. Den efterhånden meget frustrerede forfatter Guy de Maupassant samt den kun halvanden meter høje, men geniale maler Henri de Toulouse-Lautrec er utvivlsomt at finde blandt gæsterne. Det samme er, som nævnt, monsieur Lefèvre, og spilpersonerne bør få det indtryk, at han er en forholdsvis betydningsfuld person i det parisiske selskabsliv.

Meningen med ballet i Moulin Rouge er, at spilpersonerne får mulighed for at indynde sig hos den sidstnævnte herre. Det bør stå dem klart, at han som ejer af teatret har meget at skulle have sagt i forbindelse med rollebesætningen på "Macbeth".

Monsieur Sulpice er i høj grad under indflydelse af monsieur Lefèvre. Måske siger monsieur Sulpice det direkte i løbet af aftenen, hvis spilpersonerne er sløve i optrækket.

Monsieur Lefèvre er en distræt herre, som hellere vil tale om alt muligt andet. Han kan derfor godt komme til at love sin assistance til mere end ét ægtepar.

Monsieur Sulpices primære funktion i denne scene er at invitere alle interesserede til optagelsesprøve onsdag formiddag.

Akt 2

And fill me, from the crown to the toe, top-full

Of direst cruelty.

– "Macbeth", Act I scene 4.

Tirsdag dag

Kunstudstilling i l'Orangerie. Til stede er spilpersonerne, monsieur Lefèvre, Juliette Jolie, Marquis de Sablonville samt en masse storsnude parisere.

L'Orangerie var oprindeligt et væksthus til dyrkning af appelsintræer, deraf navnet. Det er nu et kunstmuseum, som ligger i forbindelse med Tuilerierne (Tuilerierne er en park, som ligger mellem Louvre og Concorde-pladsen). Herfra kan man se op ad hele Champs-Élysées til den store triumfbue.

Spilpersonerne har alle (for længe siden) fået en invitation til at deltage i åbningen af en særudstilling om portrætkunst. Det samme har en del andre fremtrædende kulturpersonligheder, deriblandt monsieur Lefèvre og marquis de Sablonville.

Sidstnævnte herres funktion i denne scene er udelukkende at fremstå som den store ping i den parisiske societyverden. Han bestemmer, hvad man kan og ikke kan; han bestemmer, hvad der er god og dårlig smag; hans ord er lov. Lad dette komme til udtryk, men lad ikke spilpersonerne få mulighed for indgående samtaler med ham. Lad dem hellere opfange nogle sladderhistorier om ham – der skulle være gode chancer.

Hvad angår monsieur Lefèvre, så overrasker han ved at dukke op på udstillingen med en ukendt kvinde, som spilpersonerne får præsenteret som hans niece. Det er Juliette Jolie, og hun er ikke nogens niece – her kan nogle af spilpersonerne muligvis få en klemme på den gamle herre. Hun er monsieurs elskerinde, og hun vil også have rollen som Lady Macbeth. Monsieur Lefèvre, som øjensynligt har glemt – eller er ligeglad med – at andre også vil have rollen, tilkendegiver, at han vil forsøge at skaffe hende rollen. Derudover taler han om vejret og minder om, at han holder en lille soirée på sin bopæl onsdag aften for nogle udvalgte teaterfolk. Marquis de Sablonville forventes i øvrigt også at deltage.

Juliette er aldeles øretæveindbydende, og det bør stå spilpersonerne klart, at hun får rollen, medmindre der tages affære; hun skal enten pacificeres meget grundigt eller skaffes helt af vejen.

Tirsdag aften

Intet program.

I denne scene kan spilpersonerne gøre, lige hvad de vil. De kan – og må vel forventes at – forsøge at skaffe Juliette ud af verden. Det er ikke svært at afsløre hende som prostitueret, men kræver naturligvis lidt bearbejde. Hvordan denne scene skal køres, og hvor længe den skal vare, er helt op til holdet.

Akt 3

*Is this a dagger which I see before me,
The handle toward my hand?
Come let me clutch thee.
– “Macbeth”, Act II scene 1.*

Onsdag dag

Optagelsesprøve på teatret. Til stede er spilpersonerne samt instruktøren, monsieur Sulpice.

I denne scene er det meningen, at hver ansøger til rollen – dvs. de tre hustruer – skal aflægge en talentprøve. I scenariet er der vedlagt nogle fragmenter af teaterstykker, som kan bruges, og meningen er naturligvis, at denne talentprøve skal rollespilles. Lad eventuelt spilpersonerne trække opgaverne som eksamensspørgsmål.

Dommerpanelet består officielt af de tre ægtemænd samt instruktøren, men da ægtemændene må formodes at finde deres respektive hustruers præstation særlig talentfuld, bliver monsieur Sulpices vurdering udslagsgivende. Han vurderer måske, at en omprøve er nødvendig, hvorefter han sætter hustruerne til at spille teater med deres ægtemænd og beder dem om at vise følelser – typisk følelser som ikke er tilstede i det pågældende parforhold (sådan er det jo altid).

Monsieur Sulpice tilkendegiver, at han bliver nødt til at overveje sagen nøje. Han må have betænkningstid til torsdag aften, hvor han regner med at mødes med samtlige involverede i operaen. Da vil han i pausen bekendtgøre, hvem der skal have rollen (husk på, at monsieur Lefèvre såvel som marquis de Sablonville har stor indflydelse på instruktøren, og at en flirtende, velvillig skuespillerinde kan have det samme).

Onsdag aften

Soirée hos ægteparret Lefèvre (en soirée er en middag kombineret med et eller andet kulturelt indslag, i dette tilfælde noget kammermusik). Til stede er spilpersonerne, monsieur og madame Lefèvre, en håndfuld teaterfolk uden betydning for scenariet og senere marquis de Sablonville.

Ægteparret Lefèvre bor i et hus på Place des Vosges, som er yderst mondænt. Beskriv deres bopæl, som du har lyst til. Pladsen ligger i Marais-kvarteret, som er populært blandt mennesker, der er så rige, at det hele næsten kan være lige meget.

Meningen med denne scene er naturligvis at øge den irritation, der efterhånden må være i luften. Der introduceres to nye bipersoner, madame Lefèvre og den indtil nu antydede marquis. De har begge en fornemmelse af, hvad der foregår, og det passer dem fint.

Mulighederne for aftaler på kryds og tværs øges betydeligt i denne scene; madame Lefèvre har indflydelse på monsieur Lefèvre, og marquisen har indflydelse på alle. Madames intentioner kan der læses mere om i beskrivelsen af hende. Marquisen, som kender hende, givetvis tilkendegive, at madame Lefèvre – efter hans overbevisning – er den bedst egnede til at udpege rolleindehaveren. Marquisens rolle i denne scene – såvel som i resten af scenariet – er at bidrage til samt forstærke de negative følelser ægteparrene imellem. Han vil kort sagt gøre, hvad han kan, for at være modbydelig – uden at afsløre sig selv som den store onde, naturligvis. Ingen synes at tillægge talentprøven nogen større betydning.

Marquisen deltager ikke i middagen, men ankommer senere på aftenen. Han er et oplagt samtaleemne ved spisningen, og der er næppe mange parisere, der går så mange rygter om, som ham. Find endelig på flere historier, end der er i beskrivelsen af ham.

Madame Lefèvre forsøger naturligvis at komme i bukserne på så mange mænd som muligt i løbet af aftenen, og hun er desuden meget interesseret i at lave frække aftaler den følgende dag. Hun tilbyder til gengæld sin hjælp i den sag, som det hele drejer sig om.

I løbet af denne aften og den følgende vil marquisen invitere ægteparrene til et stort bal, som han holder fredag aften på sin bopæl. Når han ikke inviterer alle på én gang, er det naturligvis for at skabe yderligere splid parrene imellem – nogle skal lefle mere end andre.

Akt 4

*Till Birnam wood remove to Dunsinane
I cannot taint with fear.
– “Macbeth”, Act V scene 3.*

Torsdag dag

Forårskoncert i Jardin du Luxembourg (en mondæn park bag Luxembourg-palæet). Til stede er de spilpersoner, som ikke har en fræk aftale med madame Lefèvre, samt monsieur Lefèvre. Lever Juliette Jolie endnu, er hun med ham. Desuden medvirker en masse muntre parisere og et symfoniorkester.

Le Jardin du Luxembourg er, som nævnt, en fornem park. Den er passet og plejet efter alle kunstens regler og ligger i latinerkvarteret. Orkesteret spiller letfordøjelig musik, mens folk spiser medbragt

mad på de store plæner. En populær sport blandt byens møgunger er at sejle med modelskibe i de anlagte søer og fontæner – det må man nemlig gerne. Ren idyl.

Her er der gode chancer for at høre noget sladder, men bortset fra det er der ikke meget at lave. Er Juliette – mod forventning – stadig i live, sidder hun og taler med monsieur Lefèvre. Han vil, hvis lejlighed byder sig, betro sig til en af ægtemændene og sige, at Juliette afpresser ham; hun vil afsløre deres affære – og dermed skabe skandale omkring hans person – hvis ikke hun får rollen som Lady Macbeth. Hvis hun skaffes af vejen, er rollen jo ledig, osv.

De, som ikke keder sig i Jardin du Luxembourg, eller laver noget andet, er draget afsted til den største af øerne i Seinen, Ile de la Cité, for at dyrke sex med madame Lefèvre i Notre-Dame; hun har nemlig bekendtgjort over for den/de udvalgte, at hun gerne vil forføres i en kirke. Dette skal naturligvis rollespilles.

Det siger sig selv, at hun kun har en aftale med én ad gangen. Mens hun er i gang med en af ægtemændene, overraskes de af marquis de Sablonville, som kommer op fra krypten. Dette har til formål at gøre hans person suspekt, men der er ikke noget mistænkeligt i selve krypten (som kan findes uden videre), og marquisen er væk, før nogen kan nå at følge efter ham. Han hilser naturligvis høfligt, idet han går forbi.

Torsdag aften

Opera. Afsløring af den sidste rollebesætning. Til stede er alle spilpersoner og bipersoner, undtagen Juliette. Derudover byens bedste borgere samt de optrædende og operaens personale.

L'Opéra de Paris Garnier er placeret ca. midt i Opéra-kvarteret. Den er tegnet af Charles Garnier til Napoleon III først i 1860'erne. Den ligner en stor kage og er en sand forvirring af byggematerialer og stilarter. Indvendigt er den holdt i farverne rød, hvid og guld.

Aftenens opførelse er helt op til spillederen, når blot operaen er komponeret inden maj 1891. De 2.000 tilskuere er klædt i galla og drikker champagne før og efter forestillingen. I pausen drikker de champagne, spiser canapéer og drikker champagne. Desuden taler de høfligt med hinanden – og knap så høfligt om hinanden – og drikker champagne.

Formålet med denne scene er, at instruktøren på “Macbeth”, monsieur Sulpice, skal afsløre, hvem af de tre hustruer der får rollen som Lady Macbeth. Spillederen bestemmer selv, hvem af de tre instruktøren har bestemt sig for, men bør huske på, at han er under indflydelse af mange mennesker, som er under indflydelse af hinanden på kryds og tværs.

Efter denne scene er det altså klart, hvem der får rollen, medmindre nogen gør noget drastisk.

Akt 5

*Here's the smell of the blood still.
All the perfumes of Arabia
will not sweeten this little hand.
Oh, oh, oh!
– “Macbeth”, Act V scene 1.*

Fredag dag

Intet program.

I denne scene kan spilpersonerne gøre, lige præcis hvad de har lyst til.

Fredag aften

Bal hos marquis de Sablonville. Tilstede er alle spilpersoner, alle levende bipersoner samt ca. 300 festedeltagere.

Palais de Sablonville ligger et lille stykke uden for centrum. Det er meget storslået, og det overlades til spillederen at beskrive det efter forgodtbefindende. Men prangende er det. Det samme er festen. Den er nærmest ét stort orgie, hvor der ikke er sparet på noget.

Dette er scenariets finale. Det er her, de store ting skal ske, og det er sidste chance for at tage affære. Rollen som Lady Macbeth er besat, og skal noget ændres, så er det nu – marquisen har tilkendegivet, at der skåles for skuespillerbesætningen på “Macbeth” ved midnat, og herefter er det for sent at gøre noget.

Marquisen er i et ondere lune end nogensinde før, og jo mere desperate og modbydelige spilpersonerne bliver over for hinanden, desto mere morer han sig. Han vil gøre alt, hvad han kan, for at så meget som muligt går galt for dem, og det ypperste, der kan ske, er, at de slår hinanden ihjel.

Denne scene skal strækkes så langt, som det kan lade sig gøre; den må ikke nå at flade ud. Når spillederen mener, at dette punkt er nået, beder marquis de Sablonville forsamlingen om et øjeblik opmærksomhed. Det vil være ideelt, om kun én eller to af spilpersonerne er i live på dette tidspunkt.

Marquisen, som er en smule mere bleg, end han plejer at være, siger:

“Messieurs et mesdammes. Et bud har just bragt følgende meddelelse fra Paris: Venstre Seinebred hærges i øjeblikket af en ildebrand, som stadig ikke er under kontrol, og befolkningen i St.-Germain-des-Prés-kvarteret er under evakuering. Men værst af alt ...

Le Théâtre des Innocents er brændt!”

BIPERSONER

De her nævnte bipersoner er de vigtigste. I scenariet er navnene Toulouse-Lautrec og Guy de Maupassant nævnt et par gange. De har ingen funktion i scenariet ud over at bidrage til stemningen. De er store navne i Paris i 1891 og har bevaret deres berømmelse til i dag. Det er helt frivilligt, om man vil benytte/nævne dem, og jeg vil begrænse mig til her at nævne, at de kan slås op i et hvilket som helst leksikon.

Hvad der ellers skal medvirke af pariserborgere – vagabonder, prostituerede, cafeejere etc. – er op til den enkelte spilleleder at bestemme.

Ingen af bipersonernes udseende er i øvrigt beskrevet. Det er helt op til spillederen at gøre dette.

Monsieur Alphonse Lefèvre

75 år gammel velhaver. Distræt, glemsom, elskværdig gammel gris.

Monsieur Lefèvre er en meget rig mand. Han interesserer sig for teater, billedkunst og alt, hvad der involverer smukke kvinder. Han er et velkendt ansigt i det parisiske selskabsliv, og det er ham, som ejer Le Théâtre des Innocents.

Som stedets ejer – og de tre ægtemænds arbejdsgiver – er han en respekteret person, dog ikke typen man frygter. Han er gennemgående venlig, men ganske selvcentreret. Hvis han bliver afpresset eller truet, vil han forsøge at betale sig ud af problemerne. Er dette ikke muligt, lover han at gøre, hvad han bliver bedt om. Han lover i det hele taget meget, som han hurtigt glemmer igen. Det er nemt at få hans ord på noget, men derfor er der ikke grund til at regne med ham alligevel.

Monsieur Lefèvre er gift med madame Lefèvre, og de bor på Place des Vosges.

Madame Irene Lefèvre

70 år gammel rigmandsfrue. Grim, snu, liderlig gammel sæk.

Madame Lefèvre er gift med monsieur Lefèvre. De har ikke været i seng sammen i mange år, hvilket har gjort hende ganske sexfikseret.

Hun påstår, at hun har stor indflydelse på sin ægtemand, hvilket hun er villig til at demonstrere til fordel for dem, der følger hende. Her tænkes naturligvis på de tre mandlige spilpersoner. Madame Lefèvre er dybt selvcentreret og kan sagtens finde på at love sin assistance til mere end én. Hun har ingen intentioner om at holde ord, men det skjuler hun selvfølgelig. Det primære mål for hende er at få noget sex, resten er underordnet.

Det skal nævnes, at hun ikke er ondskabsfuld, og at hun virkelig er meget trængende. Indvilliger nogen i at føje hende, vil hun insistere på, at den pågældende skal forføre hende (så hun kan føle sig eftertragtet).

Monsieur Albert Sulpice

50 år gammel teaterinstruktør. Slesk, arrogant og med store armbevægelser.

Monsieur Sulpice er instruktør på “Macbeth”. Det er – formelt set – ham, der bestemmer, hvem der skal have rollen, men han er under stor indflydelse af både monsieur Lefèvre og marquis de

Sablonville. Over for de fleste andre er han temmelig respektløs, og han opfører sig, som om han ejer hele teatret. Han er ofte stresset.

Monsieur Sulpice betragter sig selv som Guds gave til kvinderne og kunsten. Ifølge hans mening er pariserne et overfladisk folkefærd, og han opfordrer ofte folk til at vise "... mere FØLELSE!" Han prøver næsten pr. refleks at skabe nære fysiske forhold til de kvinder, han møder, og et afslag tager han meget ilde op. Det bidrager til, at han forekommer rastløs og sommetider irriteret.

Juliette Jolie

20 år gammel prostitueret. Smuk, dum, ærgerrig.

Juliette har monsieur Lefèvre som fast (og god) kunde. Hun regner med, at han kan skaffe hende ind i det bedre selskab, og har derfor besluttet, at hun vil have rollen som Lady Macbeth.

Juliette er nedladende og en smule perfid over for andre mennesker, når hun kan komme til det, og hendes primære funktion i scenariet er at skulle skaffes af vejen. Finder hun sig selv i overhængende livsfare, vil hun tilbyde at "købe" sig fri – gæt selv hvordan.

Husk på, at Juliette bliver præsenteret som monsieur Lefèvres nièce, der går i klosteskole.

Marquis Césaire Auguste de Sablonville

42 år gammel aristokrat. Stilfuld, manipulerende og ond.

Marquisen er "den store mand" blandt kunstnere såvel som kunstinteresserede i Paris. Om hans tommelfinger peger op eller ned, kan afgøre en kunstners skæbne i Paris; han er den, alle lytter til, og den man gerne vil ses i selskab med. Han er centrum for eliten og dermed den eneste, hvis mening betyder noget i sidste ende. Det er vigtigt, at spilpersonerne ved dette.

Marquisen er en intelligent mand. Han lurser hurtigt sagens sammenhæng. Desuden er han meget ond og vil gøre alt for, at spilpersonernes liv bliver besværligt. Den slags synes han nemlig er morsomt. Han er typen, der sætter griller i folks hoveder, giver dem fikse idéer og spiller dem ud mod hinanden. Han kommer med antydninger og indirekte idéer til, hvordan de kan gøre hinanden ondt – alt sammen camoufleret som generaliseringer, citeringer og "pludselige" tanker, han får.

Marquisen er meget charmerende, og hans ondskab bliver aldrig penslet ud. Der florerer naturligvis dårlige rygter om ham, men lad ikke spilpersonerne opleve ham som en direkte uhyggelig og ubehagelig mand. Marquisen er dygtig til at lade andre end ham selv fremstå som skurke, hvis det er nødvendigt.

INTRIGEKORT

Man siger, at Marquis de Sablon-ville var manden, som sagde god for Eiffel-tårnets opførelse.

Marquis de Sablonville er efter sigende leder af en hemmelig orden.

Var det ikke Marquis de Sablon-ville, der i sin tid blev beskyldt for at tilbede den onde?

Marquis de Sablonvilles fester siges at være de rene orgier. Var der ikke engang én, der døde til en af dem?

Om en kunstner slår igennem, er efter sigende helt op til marquis de Sablonville.

Man siger, at borgmesteren er marquis de Sablonvilles marionet.

En af Le Théâtre des Innocents direktører er efter sigende gift med en prostitueret.

En af direktørerne i Le Théâtre des Innocents siges at være landsforræder.

Der går historier om utæmmelig spillemani hos en af direktørerne i Le Théâtre des Innocents.

Le Théâtre des Innocents har efter sigende en utrolig dårlig økonomi.

Hvor mange niecer har den gamle Lefèvre egentlig?

Man siger, at en direktør fra Le Théâtre des Innocents vil skilles fra sin kone.

En kendt teaterdirektør her fra byen slap efter sigende fra et mord for nogle år siden.

Det russiske ægtepar, du ved, er muligvis satanister.

Man har mistanke om, at monsieur Lefèvre er Tempelridder.

Hende, som kommer sammen med en teaterdirektør – sidder hun ikke model for Toulouse-Lautrec?

Madame Lacroixs mand har vistnok haft en
affære med en eller anden rigmands søn.

Madame Etoile søger for tiden en rolle i
"Macbeth" ... nå, hun HAR fået den!?

Er der virkelig nogen, der vil foretrække Skt.
Petersborg frem for Paris?

... som i så mange andre situationer gælder
det jo bare om at komme først ...

... og mord syntes vitterligt at være den eneste
løsning på problemet.

... De siger, at han blev forgiftet; men
hvorledes?

Jeg rører ikke det stads. Absinth er det rene
gift!

Direktøren fra det teater, du talte om ...
forsøgte han virkelig at kvæle sin kone?
